

ступенню ўстойлівасці і ўнутранага патэнцыялу, і гэта даказана гістарычна: нягледзячы на ўсе нешчаслівыя перыпетыі, беларуская культура годна прайшла ўсе выпрабаванні, а таксама тыповыя этапы (і стылі) культурнага развіцця Еўропы.

Для Беларусі, як і для ўсёй еўрапейскай хрысціянскай цывілізацыі, шматканфесійнае хрысціянства (і шырэй — іўдахрысціянская традыцыя) і сёння з'яўляецца магутнейшым культуратворчым і нацыятворчым фактарам, а таксама крыніцай фарміравання і дамінавання аднаведных каштоўнасцей. Хрысціянства заахвочвае стабільнасць і надзейнасць у перыяды грамадскіх узрушэнняў і культурных трансфармацый, яно накіроўвае сацыякультурнае быццё ў рэчышча ўдасканалення чалавека. Хрысціянскія каштоўнасці і ідэалы з прычыны таго, што носяць трансцэндэнтальны характар, увасабляюць ідэю ўніверсалізму і з'яўляюцца сутнаснай характарыстыкай беларускай культуры, ёсць той воссю каардынат, якая забяспечвае Беларусі ўстойлівае сацыякультурнае развіццё і адпаведны ўзровень маральнасці і стабільнасці грамадства, у тым ліку і ў перыяд глабальнага шторму.

Наладжванню міжцывілізацыйных і міжкультурных канструктыўных узаемадзеянняў, чаго вымагае глабальная трансфармацыя, спрыяе тое, што

і прафесійная культура, і вусная народная творчасць беларусаў адрозніваюцца высокай ступенню духоўнасці, шнатлівасцю, мяккасцю, адсутнасцю катэгарычнасці, кідкасці і рэзкасці форм, пэтычнасцю і задушэўнасцю — зрэшты, як і сама беларуская прырода. Беларуская культура — гэта культура гасціннасці, міралюбства, талерантнасці і дыялогу

Беларусь як краіна, гістарычна шматэтнічная і шматканфесійная, з унутраным «культурным плюралізмам», сёння, тым не менш, мае асаблівую патрэбу ў рэалізацыі ідэі полікультурнасці, што, апрача сістэмы ўпраўленчых рашэнняў, мае на ўвазе сістэмную асветніцкую працу, у тым ліку полікультурную адукацыю, што садзейнічае вырашэнню стратэгічнай задачы — фарміраванню чалавека новага тыпу.

Полікультурная адукацыя — гэта перш за ўсё пэўная педагагічная парадыгма, якая прадугледжвае роўныя магчымасці і асобныя метады навучання, адпаведны навучальны план, прафесіяналізм выкладчыка пры адборы вучэбнага матэрыялу і выкладання ў поліэтнічным асяроддзі, недапушчальнасць аўтарытарнасці ў навуковых меркаваннях, накіраванасць на дыялог. Дадзеная педагагічная парадыгма арыентавана, з аднаго боку, на выхаванне павагі ў навучэнцаў да ўласнай нацыянальнай культуры і да культур іншых народаў (у шырокім разуменні паняцця «культура») і на выхаванне ўмення канструктыўнага міжкультурнага ўзаемадзеяння, з іншага ж боку, на рэалізацыю глабальных тэндэнцый у сферы адукацыі (узростанне ролі сістэмы адукацыі ў жыцці грамадства, разуменне мэты адукацыі як фарміравання перспектыўнага мыслення і ўмення вучыцца, увасабленне агульных ідэй, як ідэя бесперапыннай адукацыі, і т. п.).

Феномен полікультурнасці адлюстроўвае адзінства культур і іх узаемазалежнасць, агульную спадчыну і агульны лес чалавецтва, сукупнасць праблем, вырашэнцў якія павобочку немагчыма, а толькі разам, сумесна, на аснове агульных духоўных каштоўнасцей.

Беларуская нацыянальная культура — гэта аснова нашай дзяржаўнасці, магутны ўнутраны і знешні рэсурс нашай краіны. Унутраны, бо мабілізуе духоўны патэнцыял грамадства, аб'ядноўвае яго, накіроўвае на салідарнасць і развіццё. Знешні — таму што прэзентуе нашу краіну на міжнароднай арэне, спрыяе міжнацыянальнаму дыялогу і абумоўлівае палітычную суб'ектнасць дзяржавы Рэспубліка Беларусь.